

XXXII.

Betynkning

over

Forflag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881.

(Ugaven af Landstingets Finantsudvalg den 7de April 1880).

Til Udførelse af det overdragne Hverv skal Udvalget tillade sig at yttre Følgende:

Først og fremmest har Udvalgets Flertal (Breinholt, Carlsten, Carstensen, Cederfeld de Simonson, Frijs-Frijsenborg, Krieger, Larsen, Magius, W. Peterfen, Bloug, Schlegel og Usjing) ment at maatte undersøge, om der blandt de paa det foreliggende Finantslovsforflag opførte Summer skulde findes saadanne, hvis Bevilgelse der kunde være Anledning til at opfordre Thinget til at modsætte sig. Ligesom der imidlertid ikke under Finantslovsforflagets 1ste Behandling i Thinget fra nogen Side er fremkommet Forflag i denne Retning, saaledes have heller ikke vi kunnet finde tilstrækkelig Grund til at tilraade en Nægtelse af nogen af de givne Bevillinger, selv om der er enkelte af disse, som de fleste af os kunde have ønsket undladte eller i alt Fald formindskede. Svad Spørgsmaalet, om Bevillingerne have den fornødne Fuldstændighed, angaar, maa vi erkjende, at, naar Regjeringen mener at kunne være nøiet med de i det andet Thing bevilgede Summer, er der i Almindelighed for Landstinget mindre Opfordring til at tage dette Spørgsmaal under særlig Overveielse; men blandt de Anliggender, som fra dette Synspunkt have tildraget sig Opmerksomhed, er der dog tvende, der under Lovforflagets 1ste Behandling i Thinget fortrinsovis have været Gjenstand for Drøftelse, nemlig Spørgsmaalet om Dyrtidstillæget til Embedsmændene og om Dækningen af Universitetets Underbalance, med Hensyn til hvilke vi

have forment, at der var særlige Grunde til nøie at overveie, om ikke det, at Finantsloven i dens nærværende Skikkelse ikke indeholder nogen Bevilling til det nævnte Tillæg og iffun en utilstrækkelig til Dækningen af hin Underbalance, maatte anses som en saa stor Mangel ved denne Finantslov, at der fra Landstingets Side burde søges raadet Bod derpaa.

Som betjendt, blev der først ved Finantsloven for 1875—76 tilstaaet Størstedelen af Statens Embeds- og Bestillingsmænd et Dyrtidstillæg, nemlig dem, hvis faste Lønning ikke oversteeg 1,600 Kr., af 15 pCt., og dem, hvis Lønning var 1,600 Kr., men ikke over 4,000 Kr., af 10 pCt. af Lønningens Beløb. Ved Finantsloven for 1876—77 tilstodes atter et lignende Dyrtidstillæg, der nu bestemtes saaledes, at i Almindelighed alle Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Indtægt af deres Embeder og Bestillinger ikke naaede 4,400 Kr., skulde have et Tillæg af 15 pCt. af de første 1,600 Kr. og 5 pCt. af de følgende 1,200 Kr., dog at den samlede Indtægt i intet Fald forhøiedes udover 4,400 Kr. Senere er dette Dyrtidstillæg blevet givet hvert Aar, ifjor ifølge Finantsloven for 1879—80 dog med den Forandring, at de 5 pCt. af, hvad Lønningen oversteeg 1,600 Kr., bortfaldt, og at Dyrtidstillæget enten slet ikke eller kun for en Del skulde komme dem tilgode, der ansattes i Statsjenersten eller erholdt Lønningsforbedring efterat Finantsloven var udfommen. Ifjor syntes der nu ogsaa at være nogen Udsigt til, at forskjellige Livsfor-